

Dag 359 – zaterdag 21 december

Vrouwtje heeft een beetje haarpijn vandaag. De laatste gast is om drie uur vannacht gaan slapen en om negen uur word ik wakker van gejammer beneden.

Ik heb precies toch een glaasje te veel geproefd gisteravond... En van viervoeters mag je nu wel veel verwachten maar medelijden voor een kater zit er nu eens niet in. Tja, cats & dogs hé...

Deze middag staan we met een standje van Canisha op de kerstmarkt in Evergem. Ik neem Lagun mee op sleeptouw. Samen met mijn mannelijke kat... in al mijn verdwaasdheid vergeet ik drinken mee te nemen voor mijn compagnon. Foei vrouwtje!! Op de kerstmarkt duurt het dan nog even ook tegen dat ik door heb dat ik Lagun al uren niets meer te drinken heb aangeboden. Slechte punten hoor.

Het is echt hondenweer buiten en de organisatie beslist gelukkig om ons binnen te zetten in plaats van buiten met tentjes zoals het oorspronkelijke plan was. Hoewel een frisse neus me misschien wel deugd zou hebben gedaan, denk ik dan wanneer Katrien haar eerste Irish coffee opwarmt en verkoopt vlak naast me...

Lagun en ikzelf houden ons echter sterk.

Er komt een heuse delegatie van Canisha langs en het wordt een supergezellige boel. Ook Lief, een van onze grootste fans en wachtenden op een hulphond komt hallo zeggen samen met een vriendin. Ze houdt zich netjes aan de regels zonder dat ik ook maar iets moet zeggen en raakt Lagun niet aan zolang hij zijn vestje aan heeft. Gelukkig begint de nevel in mijn kopje wat op te klaren en denk ik er op tijd aan om Laguns jasje even uit te trekken en hem ook eens dag te laten zeggen. De kleine man begint spontaan te kwispelen en laat zich de aaitjes van de vriendinnen meer dan welgevallen.

Dankzij zijn *easy walker* maken we ook op de kerstmarkt een goede indruk wanneer we onze toer doen van alle kraampjes. Ik houd echt van dat ding. Jammer dat ik het hem ook opnieuw zal moeten afleren. Het is niet het meest handige ding om rond zijn lijfje te krijgen. Zelfs ik heb het er (nuchter) moeilijk mee, laat staan een persoon met een beperking.

Heel erg laat maak ik het niet vandaag.

Lagun en ik kruipen allebei dankbaar in onze respectieve mand omstreeks tien uur.

Dag 360 – zondag 22 december

Dat dankbare is van korte duur echter. Lagun begint om vijf uur deze ochtend te blaffen!

Wat is me dat nu?!

Weinig geamuseerd ga ik naar beneden, doe ik de rolluiken nog een cm verder naar beneden tot het echt niet meer verder ga en stamp ik terug naar boven, met slaande deur uiteraard. Ik hoor Lagun niet meer. En ook mijn wekkertje niet.

Tegen de tijd dat ik wakker word, is het ook te laat voor het spelklasje bij Christel. Potver! Ik drink nooit meer zo veel... hoor ik me niet voor het eerst aan mezelf beloven...

's Middags gaan Bart en ik voor het goede doel een stand houden voor de MAG in St. Niklaas. We hoeven er maar twee uurtjes te staan en echt interessant lijkt het me niet voor een woefje dus ik laat Lagun thuis in de bench maar ik krijg daar toch al gauw wat spijt van.

Zo een warm donzig viervoetertje was leuk geweest om me aan te warmen in die onverwarmde open hangar waar we ons mogen opstellen...

's Avonds kruipen we allemaal lekker gezellig in de zetel. Ik sta het niet vaak toe maar het moment nadert waarop ik Darko en Yana moet afstaan (ze gaan bij Koen wonen na nieuwjaar) en het vlees is zwak op dit moment: ik laat ze in de zetel komen. Ook Lagun. Wat staat er nu eigenlijk nog overeind van die roedeltheorie vraag ik me stiekem af? Lagun is duidelijk wat nerveus in de zetel. Ik denk dat hij verdoken signalen krijgt van de Mechelaartjes dat zij eerste keur krijgen in de zetel. Zenuwachtig tracht het kleine grut zo hoog mogelijk te kruipen: en dat is recht met zijn poep op Bart zijn gezicht in de zetel. ;-))

Dag 361 – maandag 23 december

We trekken nog eens naar Brussel vandaag. De eindejaarsvakantie is begonnen en het is bijzonder rustig in de trein. Ik heb Laguns nieuwe piepertje mee genomen naar het werk. Nu ik zijn rode balletje kwijt ben, tracht ik het nieuwe speeltje te gebruiken om het kleine grut terug bij me te roepen. En het lijkt te lukken. Als het maar piept nietwaar jongen?

Lagun wordt er echter iets te opgewonden van en begint naar me te blaffen om zijn speeltje te krijgen. Tja, zo werkt dat zeker niet hé mormeltje.

Ik laat meneertje doen en hij gaat er al snel bij liggen.

Even later vul ik een speelbal met een paar snoepjes. Ik denk niet dat ik Lagun zo al eens iets heb gegeven. De slimmerd heeft het razend snel door en laat de bal alle hoeken van het bureau zien. Hij is er wel even mee zoet en doet wat flatcoats het beste doen: likken. Likken tot hij alle snoepjes te pakken heeft. ☺

Omdat het vakantie is, heb ik er geen erg in wanneer ik naar de keuken trek om nog een theetje en ik laat Lagun los en vrij de gangen door spurten. Hij stormt echt als een wildeman de lange gang door en wordt enkel geremd door de laatste zware deur voor de keuken die dicht is. Ik doe ze open en merk tot mijn grote horror dat er een tafel met naamkaartjes in de inkomhal staat. Het gebeurt allemaal in een fractie van een seconde maar mijn besef komt te laat: ja daar staan naamkaartjes, ja daar zie ik op het einde aan de vergaderzaal gezichten die ik niet ken, en ja daar zie ik camera's... er is verdorie een persconferentie aan de gang! Onze woordvoerder en de grote baas zijn de pers te woord aan het staan en ik loop hier met een losgeslagen platjasje! Ik heb niks bij om Lagun te beletten van de zaal binnen te stormen. Niks... buiten de speculaasjes in de keuken op enkele meter van ons... ik duik enthousiast de keuken in, in de hoop dat Lagun er een spelletje in ziet, ik roep met mijn hoogste stemmetje zijn naam en begin met papiertjes te kraken. En het werkt! Lagun komt de keuken in gestormd, ik doe de deur dicht en haal al bibberend maar opgelucht adem. Pfffff! Vanavond misschien toch maar eens naar het nieuws kijken...

En dat is nog niet de laatste beproeving van de dag: zodra de stemmen in de gang wegsterven, open ik de deur en trek ik met Lagun naar de receptie om hem in de tuin te laten. Ik sta even met de

receptioniste te praten wanneer Lagun zijn ding doet maar in plaats van het netjes in de struiken te doen, beslist meneertje vandaag om zijn hoopje te doen vlak aan de glazen muur langs de gang die naar de receptie leidt. En uiteraard komt daar een van onze Raadsleden aan gewandeld! Hoe is dat toch mogelijk vandaag?! Als bij wonder lijkt meneer Desmedt de kleine duvel niet op te merken gelukkig. Onze Raadslid ziet er uit alsof hij belangrijkere zaken aan het hoofd heeft en dat blijkt even later ook wanneer hij me nietsvermoedend passeert in de hal. Oef.

Dag 362 – dinsdag 24 december

Vandaag vieren we kerstavond bij mijn ouders. Ik sta in voor de hapjes, zus voor het hoofdgerecht en moeke voor het dessert. Ik heb nog wel wat voor te bereiden en moet naar de Colruyt om ingrediënten. Vroeger zou ik het me hebben ontzien om Lagun mee te nemen om boodschappen onder tijdsdruk maar vandaag met zijn *easy walker* zie ik het helemaal zitten.

En het wordt een heus succes: de winkel loopt vol en iedereen lijkt in een opperbest humeur. Iedereen behalve de echtgenote van een meneer die iets te lang bij ons is blijven staan praten. We worden om de tien meter aangesproken en hebben een leuk en lang gesprek met een mevrouw die spierproblemen heeft en wel gastgezin zou willen worden. Niet om een hond voor zichzelf op te leiden maar effectief zoals ik met Lagun doe, voor iemand anders. Ze heeft tijd en zou zich ook graag inzetten voor haar medemens. Mooi toch! Of misschien is 't gewoon de periode van het jaar waarin mensen meer openstaan voor goede doelen en goede voornemens.

Er staat een lange rij aan de beenhouwerij en Lagun heeft het best moeilijk met al die heerlijke geurtjes die op hem afkomen en dat lekkers dat hem van achter het etalageraam ligt te tarten. Toch heeft hij niet veel nodig om netjes aan mijn zijde te blijven, zachtjes jammerend weliswaar maar hij doet het toch maar. Wanneer de beenhouwer ons spot, krijgen we een supersonische bediening zodat we onze tocht snel verder kunnen zetten. Iedereen lijkt wel superenthousiast. Ook de paar bedienden die ons intussen al kennen en ons complimentjes geven met onze vorderingen. Ik loop te glunderen van trots.

's Avonds vieren we kerstavond bij mijn ouders. Mijn zus komt ook met haar vriend – die allergisch is voor honden... Pa heeft er echter iets op gevonden zodat de viervoeters in de veranda kunnen blijven, lekker beschut en toch dicht bij ons en zonder dat ze de deur tussen de veranda en het huis vermasseren. Tegelijk kunnen ze ook naar buiten via een hondenluikje als ze dat willen. Voor elk wat wils dus en Rainer hoeft niet te muteren.

Yana vat post op een van de zetels in de veranda vanwaar ze kan binnen gluren. Ocharme: net het meisje met de zwavelstokjes. En Lagun... die vindt dat pa's systeem moet getest worden en slaagt er bijna in om zich een baan door de fopdeur te krabben. Zijn nageltjes zullen mooi bijgeslepen zijn. Zodra zus en haar vriend door rijden, kunnen de vrolijke vriendjes binnen. Ze slapen de hele nacht flink met zijn vijven vrij in de living. Nu ja... wij denken dat ze hebben geslapen. 's Ochtends zie ik toch een paar vermoeide blikken. Dat zal toch een zwaar feestje geweest zijn. 😊

Dag 363 – woensdag 25 december

Vandaag op Kerstdag komt de mama van Bart bij ons thuis eten. Stress! Ze is niet zo bijzonder aan hondjes en net als de meeste 'tegenstanders' op leeftijd is haar voornaamste vrees/bezwaar tegen het haar en het kwijl gericht. We spoeden ons dus naar huis om alles spic en span te krijgen tegen de

middag. Het is gelukkig mooi weer dus de viervoeters kunnen buiten blijven spelen. Erg leuk vinden ze dat natuurlijk niet, zeker niet wanneer ze merken dat er 'vers vlees' in huis komt dat ze niet kunnen begroeten en ze al dat lekkers op tafel zien verschijnen. Sorry jongens.

Na een uur hebben ze het allemaal gesnopen. Darko staakt zijn pogingen om een gat in het raam te likken, Yana gaat er rustig bij liggen en Lagun gaat op ontdekkingsstocht. Of moet ik zeggen strooptocht? Want voor ik er erg in heb, ligt de hele tuin vol met bloempotten en ... versnipperde bloempotten. Pot-jandorie toch! Het is me al een raadsel waar hij die heeft opgediept.

En dan zegt mama Bart doodleuk: 'tja, ze moeten zich wel vervelen zo buiten hé, ze zouden toch beter bij ons binnen zijn.' Zen...

Ik neem haar op haar woorden en laat het trio binnen. Lagun stop ik weliswaar in de bench want hij durft wel eens iets te nadrukkelijk om aandacht te vragen of uit te nodigen om te spelen. Van Darko en Yana weet ik dat ze gewoon even zullen gaan snuffelen en als ze genegeerd worden, zullen ze al snel afdruipe. En mama Bart doet dat voortreffelijk. Binnen de vijf minuten is de kalmte in huis wedergekeerd. De jongste telg ligt al in dromenland zo te horen en de twee Mechelse vriendjes hebben elk hun mandje opgezocht. Mama Bart lijkt zich wel op haar gemak te voelen. Waarom heb ik dat nu niet eerder gedaan?

's Avonds gaan we nog een korte wandeling maken om ons eten wat te laten verteren. Bart heeft het nog niet helemaal geleerd: hij bukt zich nog in het bijzijn van drie ongeduldige viervoeters om zijn schoenen aan te trekken en zijn veters te strikken. Lagun doet een drive-by en knalt recht tegen Barts oogkas aan in zijn enthousiasme. Ik hoor het kraken! En ik vermoed dat het niet de schedel van de viervoeter is die kraakt...

We kruipen vroeg onder de wol vandaag. Toch best vermoeiende dagen die feestdagen. Leuk maar vermoeiend.

Dag 364 – donderdag 26 december

Bart staat op iets na zeven en laat Lagun uit. Ik wil voortslapen maar krijg een blafconcert te horen wanneer Bart vertrekt. Het concert sterft gelukkig snel uit maar even later herneemt Lagun op zijn eentje. En ik weet: als het kleine grut begint, dan stopt het niet. Ik strompel naar beneden, tref Lagun los in de living aan, stop hem terug in de bench met een deken erover en slaap verder tot half tien.

Wanneer ik beneden kom, ga ik onmiddellijk lopen met Darko en Yana en laat ik Lagun in zijn bench. Hij lijkt er geen probleem mee te hebben. Hij zal er intussen wel gerust op zijn dat ik terug kom zeker? Al ben ik daar zelf niet zo gerust op tijdens mijn loopje dat vandaag toch iets moeizamer gaat dan anders. Sinds wanneer wegen mijn benen twee ton?!

Ik moet niet werken vandaag en profiteer er een beetje van om nog wat tijd met de viervoeters door te brengen en lekker te koken tegen dat mijn ventje thuis komt van zijn werk. Het wordt vandaag eendenborstfilet met een coulis van mango en gember en pureepatatjes. De viervoeters zijn bijzonder geïnteresseerd wanneer de eend de pan in gaat. Dat moet een speciaal geurtje zijn aan hun smekende snoeten te zien.

Een lekker beestje alleszins. We smullen maar laten het vette vel wel liggen op ons bord. Het nieuws begint ook op televisie en we beslissen om na het nieuws af te ruimen. Lagun moet gehoord hebben in onze stemmen dat we daar niet zoveel zin in hebben en beslist zelf om te helpen. Het duurt even voor het doordringt dat ik Lagun hoor smekken in de keuken en tegen dat ik in de keuken ben, is het kwaad al geschied natuurlijk: daar staan twee blinkende bordjes. Weg eendenvet, weg patatjesresten, ... de borden zouden zo terug in de kast kunnen. Jeetje, we zullen vanavond wel 'vergast' worden op een luchtjesconcert van Lagun. Jij krijgt geen eten meer vanavond mormeltje! Foei foei foei. Maar mormeltje lijkt daar niet mee in te zitten. Zodra hij merkt dat er geen kommetje korrels meer staat naast die van Darko en Yana, gaat hij lustig verder spelen in de woonkamer. Tot zover mijn 'zware straf'. ;)

Dag 365 – vrijdag 27 december

Vandaag werk ik een dagje thuis. Iedereen is blijkbaar ferm onder de indruk/invloed nog van de feesten en het wordt bijzonder rustig. Behalve dan voor het werk zelf. Zijn mijn collega's dan niet met verlof? Jammer...

Dag 366 – zaterdag 28 december

Lagun is vandaag exact 1 jaar bij mij! Ik zie het nog voor me alsof het gisteren was dat Gerrit en Christel komen aangereden en een bruin bolletje droopy uit de bench in de koffer haalden dat ik meteen in mijn handen kreeg gestopt. Het was toen het begin van twee weken vakantie voor mij om te kunnen genieten van dat nieuwe bolletje cute en een band te kunnen creëren.

Om te vieren gaan we naar de kerstmarkt in Gent en we nemen Lagun mee. Iets na de middag vertrekken we met trein en tram en op een dik half uur tijd staan we van onze deur tot in het centrum. Mooi geregeld.

Ik ben onder de indruk van de kerstmarkt. Het is er supergezellig en ondanks het vele volk, heb ik toch niet de indruk dat we over de koppen moeten lopen.

We beginnen eerst met een bezoekje aan de Fnac weliswaar voor onze cadeautjes voor de traditionele bingoavond met de meisjes van mijn zus op oudejaar. Op een half uurtje tijd hebben we alles gevonden en heeft Lagun zich mogen laten bewonderen door de hele staf van de Fnac die unaniem verliefd is geworden op het kleine grut.

We zetten onze tocht voort en nemen geregeld een pauze om de dorst te lessen. Lagun ziet zo een glühwein ook wel zitten maar sorry liefje. Niks dan water voor jou.

Lagun lijkt het best naar zijn zin te hebben. Lekker gezellig overal mee met zijn volk, tot in het pannenkoekenhuisje waar we ons avondeten nuttigen. Twee dames die aan een tafeltje iets verderop zitten, beginnen spontaan een babbeltje te slaan met ons: de ene dame haar zoon en de andere dame haar echtgenoot zijn blind en beiden hebben ze een geleidehond die hen het leven zo ingrijpend heeft veranderd. Ze zijn zo uitermate dankbaar voor mensen die assistentiehonden willen opleiden. Het is hartverwarmend. Wat een toffe, mooie, symbolische dag.

Wanneer ik even later terug kom uit het toilet en passeer bij de dames hun tafeltje, geven ze me complimenten met de opvoeding van Lagun; ik doe dat zeer goed vinden ze. O ja, hoezo? "Wel, uwen

man heeft de hond niks gegeven terwijl ge weg waart". Haha, dat betekent gewoon dat ik "mijn man" goed heb opgevoed natuurlijk. 😊